

Minister var gaaet ind paa, og som det ærede Medlem vilde staa fast paa, var det dog en lille Jorbel, ikke Meget, men dog Noget; men vi have Ministerens Ord for, at det gaar han ikke ind paa, og det ærede Medlems Ord for, at han ligesaa lidt vil blive ved det som ved noget af det Andet, at han ikke vil blive staaende ved det Mindste af, hvad han har sagt. Altsaa det kan jeg ikke regne for noget Fremskridt, at man har faaet en sikker Tilbagegang med Hensyn til Byrden og et tvivlsomt Haab om Fremgang. Finantstielt set, siger man, er Forslaget et Fremskridt, thi der udgives efter dette Forslag, ifølge den sidste Beregning paa nogle faa Tusinde Kroner nær 8 Millioner Kroner aarlig, og ifølge de Beregninger, der ere meddelte os paa Grundlag af den forrige Finantslov og den gjældende Hærlow, er den nuværende Udgift $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr., saa at der altsaa er besparet $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nu skal jeg ikke sige Noget til, at det ærede Medlem ogsaa paa dette Punkt meget mindre har glebet sig over, at der er besparet $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., end over, at der er $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. at løbe paa, thi det, som det ærede Medlem navnlig lagde Vægt paa, var jo det, at han sagde: Det kan endnu overstrides, det kan gaa endnu højere, uden derfor at komme over det Nuværende. Men i den Henseende tager det ærede Medlem fuldstændig feil, og det ærede Medlem er selv Skyld i, at det ikke forholder sig saaledes, som han siger; idet han jo nemlig stemte imod den Bestemmelse, som vi igaar havde foreslaaet indsat i Sværnsloven, nemlig den Bestemmelse, som sikrede os Hærebudgetet over Sværnslovens og denne Lovs finantstielle Fremtid. Denne Bestemmelse stemte det ærede Medlem imod, uden samtidig at sikkre sig, at Loven derved vilde falde. Det havde været noget ganske Andet, hvis det ærede Medlem havde raadet over et Flertal eller forhandlet med et andet Mindretal og været sikker paa, at han enten kunde faae sit Flertal til at sætte Loven igjennem, saaledes som han vilde have den, eller ogsaa kunde faae det andet Mindretal til at stemme imod en Lov, som det i og for sig ansaa for god, eller saadant Noget. Jeg siger, at, dersom dette havde været Tilfældet, da havde det været i sin Orden, at det ærede Medlem ikke tog imod det Tilbud, som vi dengang gjorde ham, om at vi skulde holde os indenfor den finantstielle Grændse, som vi alle vare enige om at holde paa; men det ærede Medlem havde ingensomhelst Sikkerhed for, at han kunde hindre Loven i at gaa igjennem, hvilket han jo heller ikke kunde, da det kom til Stykket, og det, uagtet jeg jo ikke lagde ham nogen som helst Hindring i Veien. Jeg var i højeste Grad coulant, idet jeg sagde, at det var mig ligegyldigt, om man stemte for Lovforslaget eller ikke, men skjøndt det ærede Medlem altsaa ingen Sikkerhed havde for at kunne hindre Lovens Vedtagelse, og skjøndt han jo faktisk

ikke kunde hindre dens Vedtagelse, vragede han dog det Tilbud, som i sidste Dieblit blev gjort fra vor Side om at staa fast, at Sværnsloven ikke maatte udkomme, medmindre der var Sikkerhed for, at Udgifterne ifølge Sværnsloven og Hærlowen tilfammen ikke overstredede den Sum, som vi alle vare enige om ikke maatte overstrides. Dersom det ærede Medlem havde vraget vort Forslag med den Motivering, at han havde sagt: Jeg er en mægtig Mand, jeg tager Ansvar paa mig, jeg behøver ikke Guds Hjælp til at faae det staaet fast, den Ting har jeg bragt i Orden med Krigsministeren, eller den Ting skal jeg nok bringe i Orden i det Fællesudvalg, hvor jeg nu vil have, at alle Sager skulle afgjæres, og til Svende og sidst skal det nok blive saaledes, at Udgiften ikke kommer til at overstride det, som jeg har holdt paa ved 1ste Behandling, nemlig de nuværende Udgifter, dersom, siger jeg, det ærede Medlem havde sagt dette, saa vilde jeg have sagt: Ja, kunne vi sige det ærede Medlem i saa mange Ting, saa kunne vi ogsaa sige ham her og se, hvorledes han kan faae det bragt istand. Men noget Saadant sagde det ærede Medlem ikke: Han stemte imod vort Forslag, og han gjorde det med den Motivering, at det vilde binde ham for stærkt, thi da kunde han ikke komme saa højt op, som han vilde. Efter denne Motivering af det ærede Medlem, maa jeg sige, at jeg ikke har den ringeste Tillid til, hvad Loven nu giver eller bestemmer i finantstielt Henseende, thi efter den Stilling, som det ærede Medlem indtog igaar, har jeg al mulig Grund til at antage, at den Fællesudvalgspolitikk, som han nu driver paa dette Omraade, vil føre til, at vi komme betydelig ud derover (Afbrydelse). Ja, der er ikke saa stort Spillerum. Det ærede Medlem tager feil, naar han siger, at der er $\frac{1}{2}$ Million Kr., thi der er endnu kun omtrent 150,000 Kr. at løbe paa. Udgifterne til Hærlowen ere nu blevne 8 Millioner Kr. og til Flaadeloven 4,624,000 Kr. Vi have altsaa mindst en Udgift af 12,624,000 Kr. Jeg siger ikke, at jeg gaar dertil, eller at jeg vil kunne gaa dertil; men det er det Yderste, hvortil man vil kunne gaa, naar man vil holde sig indenfor det finantstielle Grændse, som fra alle Sider er erkjendt som den normerede og almindelige Grændse. Den nu bestaaende Udgift er 12,787,000 Kr., og der er altsaa omtrent 150,000 Kr. at løbe paa; men disse 150,000 Kr. har det ærede Medlem i Grunden erkjendt, at han ikke er tilfreds med, og jeg frygter altsaa meget for, at den finantstielle Jorbel, som det ærede Medlem nævnte, ikke vil komme frem. Efter den forelede ved 2den Behandling vedtagne Hærlow ere vi jo ganske vist endnu 150,000 Kr. under den Sum, som det nu koster, og vi kunne altsaa for den Sags Skyld gjerne sige, at finantstielt kunne vi acceptere dette Forslag, saaledes som det nu foreligger, thi endnu ere vi